

de dienstverrichter verschuldigd bedrag via het systeem van automatische incasso over te maken op de rekening van de dienstverrichter, dat aan de cliënt een rekeningoverzicht wordt gezonden, dat contact wordt opgenomen met de derde persoon van wie de dienstverrichter de betaling niet heeft ontvangen en, tot slot, dat aan de bank van de dienstverrichter opdracht wordt gegeven, de ontvangen betalingen, verminderd met de vergoeding van de dienstverrichter, op de bankrekening van de cliënt over te maken.

(¹) PB C 153 van 4.7.2009.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 28 oktober 2010 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof — Duitsland) — Volvo Car Germany GmbH/Autohof Weidensdorf GmbH

(Zaak C-203/09) (¹)

(Richtlijn 86/653/EEG — Zelfstandige handelsagenten — Beëindiging van agentuurovereenkomst door principaal — Recht van agent op vergoeding)

(2010/C 346/22)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Volvo Car Germany GmbH

Verwerende partij: Autohof Weidensdorf GmbH

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Bundesgerichtshof — Uitlegging van artikel 18, sub a, van richtlijn 86/653/EEG van de Raad van 18 december 1986 inzake de coördinatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake zelfstandige handelsagenten (PB L 382, blz. 17) — Beëindiging van agentuurovereenkomst door de principaal — Recht van agent op vergoeding — Nationale regeling die dit recht in geval van een tekortkoming van de agent die beëindiging zonder opzeggingstermijn rechtvaardigt, uitsluit, ook indien de tekortkoming zich heeft voorgedaan tussen de opzegging van de agentuurovereenkomst en de afloop ervan en de principaal pas na de afloop van de overeenkomst kennis heeft gekregen van de tekortkoming

Dictum

Artikel 18, sub a, van richtlijn 86/653/EEG van de Raad van 18 december 1986 inzake de coördinatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake zelfstandige handelsagenten, verzet zich ertegen dat een zelfstandige handelsagent zijn klantenvergoeding verliest wanneer de principaal het bestaan vaststelt van een niet-nakoming van de handelsagent, die heeft plaatsgevonden na de kennisgeving van de opzegging van de overeenkomst met inachtneming van een opzeggingstermijn en vóór het verstrijken hiervan, en die een opzegging van de

betrokken overeenkomst zonder opzeggingstermijn had kunnen rechtvaardigen.

(¹) PB C 180 van 1.8.2009.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 21 oktober 2010 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Szombathelyi Városi Bíróság) — Strafzaak tegen Emil Eredics, Mária Vassné Sári

(Zaak C-205/09) (¹)

(Politie en justitiële samenwerking in strafzaken — Kaderbesluit 2001/220/JBZ — Status van slachtoffers in strafprocedures — Begrip „slachtoffer” — Rechtspersoon — Strafbemiddeling in strafprocedure — Toepassingsmodaliteiten)

(2010/C 346/23)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Szombathelyi Városi Bíróság

Partijen in de strafzaak

Emil Eredics, Mária Vassné Sári

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Szombathelyi Városi Bíróság — Uitlegging van artikel 1, sub a, en van artikel 10 kaderbesluit 2001/220/JBZ van de Raad van 15 maart 2001 inzake de status van het slachtoffer in de strafprocedure — Strafzaak waarin het slachtoffer een rechtspersoon is en de toepassing van de bemiddeling in strafzaken volgens het nationale recht is uitgesloten — Begrip „slachtoffer” in het kaderbesluit — Zijn daaronder, wat de bepalingen inzake de bemiddeling in strafzaken betreft, mede andere dan natuurlijke personen begrepen? — Voorwaarden voor toepassing van bemiddeling in strafzaken in het kader van de strafprocedure

Dictum

- 1) De artikelen 1, sub a, en 10 van kaderbesluit 2001/220/JBZ van de Raad van 15 maart 2001 inzake de status van het slachtoffer in de strafprocedure, moeten aldus worden uitgelegd dat het begrip „slachtoffer” niet ook rechtspersonen omvat met het oog op de bevordering van bemiddeling in strafzaken als bedoeld in genoemd artikel 10, lid 1.
- 2) Artikel 10 van kaderbesluit 2001/220 moet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten niet verplicht om het gebruik van de bemiddelingsprocedure toe te staan voor alle strafbare feiten waarvan het in de nationale wetgeving gedefinieerde materiële bestanddeel overeenkomt met dat van de strafbare feiten waarvoor zij uitdrukkelijk in bemiddeling voorziet.

(¹) PB C 205 van 29.08.2009.